Ч. 234 Середа 18 (30) жовтня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

З Ради державної.

На вчерашнім засїданю Палати послів вела ся дальше дебата над проґрамою правительства.

Пос. Кайцль заявив, що не єсть вдоволений проґрамою правительства і сказав, що Молодочехи позістануть в опозициї. Дальше жалував ся бесїдник на то, що в Австриї щезають ідеї ліберальні, а вина того по сторонї нїмецких централїстів. Наконець сказав, що помиренє межи Нїмцями а Чехами може настати на основі спільної борби за свободу. — Відтак промавляв пос. Кронаветтер, а з его слів виходило, що він в проґрамі правительства видить абсолютизм, бо правительство в державі конституцийній хоче правити парляментом. Опісля критикував бесїдник остро проґраму правительства і полемізував з попередними бесїдниками особливо же з пос. Паташі і остаточно заявив, що не дасть ся правительству правити.

Президент мінїстрів ґр. Баденї заявив, що з подякою признає, що вже з кількох сторін Палати дали ся почути слова заохоти хоч би лиш условного довіря. Бесїдник сказав, що він як само собою розуміє ся, не може нїчого взяти назад з того що вже сказав, анї поправити, тим менше що виразно застеріг ся против закиду вивисшуваня себе. Також і переведена дебата не відклонила его від того погляду, що лежить в інтересї Палати як і репрезентованої в нїй людности, щоби старати ся поступати так, як то Президент мінїстрів зазначив. Після погляду п. Президента мінїстрів подає сильне і з нїякою партиєю незвязане правительство поруку для скріпленя его поваги. Позаяк успіх одного чинника зависить від співдїланя і помочи других, для того не може Президент мінїстрів добачити в своїх словах нїякої шкоди для парляментарного принципу; противно, думає, що коли правительство буде сповняти свою задачу зовсїм точно і консеквентно після того, що сказало, то покаже ся і скріпленє Палати.

Палата — говорив Президент мінїстрів дальше — має ще до кінця законодавного періоду досить часу перед собою, щоби нераз доказаним патріотичним співдїланєм дати доказ своєї позної здібности до дїланя і обезсилити тим ті погляди, котрі позволяли собі відмавляти сїй Палатї здібність до того. Коли Палата залагодить предстоячі справи в напрямі, вказанім бесїдником і в обєктивности, прихильности і справедливости і дасть тим докази своєї позної сили, коли залагодить пекучі економічні справи в користний спосіб для держави і всїх верств населеня, то успіх сей певно вилине тогди плідно і на відносини межи репрезентантами населеня а населенем самим. Коли Палата схоче нинї приступити до заявлених намірів правительства льояльно і без упередженя, тогди буде підносити ся чим раз менше бесїди о гнобленю парляментаризму або о протекторатї против правительства, котре подало до відомости свої наміри що-до народностий з повною ясностию і в дусї основних законів державних а справедливість взяло собі за девізу. Против такого правительства не можна нїяк піднести докору упослїджуваня якогось народу або незважаня на рівноправність народностий. Ми беремось до нашої задачі зріло і поважно; інтерес самоудержаня єсть нам далекий. Ми поставили собі обовязок не лиш перед очи, але і вписали его собі глубоко в серце і длятого не дамось здержати від его сповненя нїякими теоретичними розумованями. Будемо радше з доброю совістию, з сильною вірою і сильною волею, але і відважно та з енерґією поступати на перед, а що наша цїль ясно і виразно визначена і ми до тої цїли будемо лиш простою дорогою поступати, длятого з повним пересьвідченем позістанемо вірними тим ідеям, які я три днї тому назад тут висказав. Коли будемо лиш в загальниках обертати ся, то в подрібности не зробимо нїчого. Прошу вірити менї, що зблизимось до себе, скоро вийдемо з поля абстракциї і ґенеральних принципів, а житє, его потреби, жива полїтика і конечність зведуть нас зовсїм певно разом. (Голосні брава). Длятого позвольте менї, нехай відозву ся до партий здібних до позитивної і будуючої дїяльности: Висше як мнїнє, стоїть обовязок, обовязок, що день по дни чим раз близше до нас приступає. Мимо всїх покликів партийних бажаю і маю надію, що зійдемось на поли конкретної роботи. (Голосні брава).

По президентї мінїстрів казало ся богато бесїдників вичеркнути з лїсти, де були записані до голосу. Посли Фурніє і Енґель (з Оломуца) сконстатували з признанем заявленє ґр. Баденї'ого, що парлямент не буде гноблений і що правительство не буде протеґувати нїякі партиї. Перший з них виступав ще в обороні значеня нїмецкого народу і промавляв в справі помиреня Чехів з Нїмцями.

Пос. Романчук вказуючи і на нинїшні заявленя ґр. Баденї'ого сказав, що треба ясности. По его дїяльности в Галичинї вартість справедливости в устах ґр. Баденї'ого єсть сьмілим словом. Бесїдник обговорював відтак послїдні вибори до Сойму в Галичинї, наводив кілька примірів особливо з правиборів, при ко-

8

З ЧАСУ КОМЕТИ.

(Повістка з моравского села. — З ческого — А. Г. Сокола).

(Дальше).

Налякана скочила з крісла, скинула з себе запаску і з криком: „Матїнко небесна“ побігла, але скорше вїж она утїкла немов жива запаска з кухнї.

Мартин, коли тїтка дрімала, зловив волику миш і привязав еї до тїтчиної запаски.

— Ти, поганий хлопче! — кричала тїтка.

— Ге, хо, ге, то жарт, що? — тїшив ся Мартин і був ощасливлений, бачучи, як Марися знов усьміхала ся.

Хвильку пізнїйше вхопив кітку, накапав їй на одно дуже дразливе місце трохи терпентини і пустив еї до комнати. Кітка бігала як опарена по хатї, відтак одним сильним скоком кинула ся у вікно, аж скло шиби розлетїло ся на всї сторони — і нїхто еї вже більше не бачив.

І немов би нїчого не стало ся, війшов Мартин до комнати.

— Що то такого, котрий то непотріб? — кричав дядько.

— То певне той ваш розумний, милий Мартин! — говорила Марися.

— Нехай его чорт возьме!

Але Мартин вернув чим скорше з комнати, а скачучи з утїхи на однїй нозї, говорив до себе:

— Золотий чоловік, золота рада! Ледве я розпочав, а Марися вже повідає: „милий Мартин, розумний!“ Ну, пожди лиш, що дальше буде, будеш ще більше говорити, тодї буду твоїм солоденьким, твоїм одиноким Мартинком і не будеш хотїти більше нїякого иншого на сьвітї!

І робив дальше після ради Йосифа. А Марися усьміхала ся. Вже не могла гнївати ся на Мартина — бачила що раз лїпше, що то сотворінє гідне пожалованя, кругом дурак і мала над ним милосердиє.

— Зле з тим Мартином! — гадав собі Ганишак — але то нїчого не вадить. Він ті дурницї покине, скоро лиш жінка возьме его в свої руки. А вкінци грім знає, що єму нараз стало ся, атже перше — Прошу! — крикнув на голос, почувши стукіт до дверий.

— Добрий день, пане начальнику!

— Добрий день. Що менї несете, Фльорияне? Сїдайте собі

— Дякую, я не умучений.... А вкінци старий вояк як я, що вже за Наполеона був у всїх битвах —

— Знаю, знаю, Фльорияне!

— Ну, чи ще!

Фльориян Гротечек є радним в Пословичах. Вислужений вояк, неутомимий балакун, хитрий і всїми мастями мазаний чоловік, дуже зарозумілий на свою добру славу. В будний день носить заєдно одну рукавицю, на лївій руцї; в недїлю надїває і праву.... Хвалить ся заєдно хоробрим войованєм у всїх битвах за старого Наполеона. Кожда дитина в Пословичах знала вправдї, що о старім Наполеонї не було еї слуху нї виду, коли Фльорияна взяли до войска, та що добрий Фльориян вислужив свою капітуляцию в боязни Божій і в солодкім мирі яко послугач у пава капітана — але що то шкодить, старий і молодий, всї радо слухають, як Фльориян стане розказувати:

— Гей, гей! Що то нинї на сьвітї. Але давно геть инакше було, як ми гнали Наполеона з Петербурга аж до моря коло Парижа, зараз як там прийде ся на лїво, і він там скочив до води, та лише тому, що скоро потонув, утїк нам, бо инакше була би моя кулька влетїла в праву дірку від носа — так добре я цїлив. —

— Але Фльорияне, так ви були за ним як він скочив до моря і пішов під воду, як же ви могли мірити в ніс?

— Ех, дурницї; вам заєдно лопатою клади до голови! Він же скочив на задгузь — он як!

І слухателї успокоювали ся і тїшили ся оповіданєм.

— Отже Фльорияне, що доброго?

— Ага, трохи не забув. Несу вам письмо від нашого пана бурмістра!

— Дайте сюди. Буде відповідь?

трих поступовано незаконно (пос. Вельовейский: Не правда!) З протестів виборових не можна богато сподївати ся. Під національним миром розуміє ся в Галичині, що гноблені партиї мусять дати все з собою робити. Бесїдник жалував ся на шкідливі наслідки правительственної полїтики намістника Баденього і висказав бажане, щоби теперішному намістникови удало ся поправити відносини. *(Браво).*

По бесїдї пос. Гавка, котрий сказав, що не має надїї, щоби теперішне правительство зробило конець біржевій спекуляциї закінчено дебату над проґрамою і слїдуюче засїдане назначено на нині (второк).

З руских товариств.

На засїданю головного видїлу „Просьвіти" з дня 22-ого жовтня с. р. під проводом о. Ал. Тороньского полагоджено між иншими отсї важнїйші справи:

1. Принято до відомости, що яко книжочка за падолист вийшло оповідане о. В. Загаєвича п. заг. „Як дбаєш — так маєш".

2. Принято до відомости, що віче господарске товариства відбуде ся в Перемишли не 31-ого жовтня але 12 падолиста с. р. з попередною проґрамою.

3. Принято до відомости, що загальний збір філїї в Перемишли відбуде ся дня 31-ого с. ст. жовтня с. р. Яко делеґат і для провірення рахунків виїде з порученя видїлу п. Кость Паньківский.

4. Принято до відомости, що загальний збір філїї в Станїславові відбуде ся дня 1 падолиста с. р. і туда поїде п. Кость Паньківский.

5. Принято до відомости, що в Бібрцї завязує ся нова філїя „Просьвіти".

6. Принято до відомости, що др. Евгений Олесницкий прислав на цїли товариства „Просьвіти" 50 зр., яко дар від Вп. о. Шуховского пароха з Братковець. Ухвалено зложити письменно подяку.

7. Принято до відомости дар двох старинних монет, присланих п. Т. Герасимовичем з Баялюки для музею товариства.

8. Рішено вислати на Угорску Русь деякі книжочки товариства даром на адреси подані одним сьвящеником з Угорщини.

Допись.

З під Николаєва.

(Похвальний приклад).

В нинїшних часах, коли часто показує ся незгода особливо при будовлях та реставрациях церков і будинків парохіяльних межи сторонами конкуренцийними а парохом, котра нераз потягає за собою сумні наслїдки і причиняє ся до того, що намірена цїль на неозначений час відсуває ся, то я почуваю ся до милого обовязку прилюдно заявити моє вдоволене та похвалу так для сьвітлої Адмінїстрациї фундациї ґр. Скарбка, як неменше моїм честним парохіянам, а заразом яко похвальний приклад навести для незгідливих сторін конкуренцийних.

Ото в моїй парохії Стільску в місяци грудни минувшого року переведена була розправа конкуренцийна, на підставі котрої мали сторони конкуренцийні зложити значну квоту в трех лїтах а в шістьох ратах на реставрацию будинків парохіяльних і побите ґонтами церкви. З весною приступлено до дїла почнаючи від храму, а при розібраню даху показало ся, що цїлий верх струпішілий. Тогди я скликав цїлу раду громадску і представив, що потреба новий верх на церкві поставити, а заразом вніс, щоби церков замість ґонтами, бляхою покрити, а рада громадска приймила то внесене з одушевленем і одноголосно ухвалила поставити верх на церкві новий і бляхою побити, а церков, мимоходом сказавши, помурована величаво перед 50 лїтами власним коштом бл. п. ґр. Станислава Скарбка, то-ж віднесено ся також з тим проектом новим і до Адмінїстрациї фундациї ґр. Скарбка і тая також радо прихилила ся і заявила: що готова цїлу квоту призначену яко платну в шістьох ратах **нараз** заплатити і додати надвижку, яка повстане через новий верх і покритя бляхою.

І так Всевишний при охотї та помочи материяльній сторін конкуренцийних і при сприяючій погодї тогорічній дозволив, що наш храм стоїть нинї під новим верхом бляхою покритий з величавими позолоченими кулями, хрестом на вежи в честь і славу Господа Бога і єсть окрасою нашого села, котре має вигляд гірскої околицї. Велику заслугу признати мушу всїм парохіянам, що не тілько грішми сплачували датох конкуренцийний, але також в часї найбільшої роботи лїтної цїлий материял з роздїльского скарбу добровільно звезли. О все то старали ся провізори і комітетові церкви, а то: Гринь Луцишин, Юрко Танчак, а найбільше трудив ся Петро Скрут, начальник громади і провізор церковний. Нехайже Всевишний як сторонам конкуренцийним так і комітетовим та начальникови громади за їх труди удїлить свого небесного благословеньства. Згадати також мушу, що хрест на церкові і амбону зелїзну прекрасну, зробили сироти з закладу фундациї ґр. Скарбка в Дроговижи під управою п. Конст. Бауера начальника варштатів тамже, котрому на тім місци моє признане, а за безінтересовний надзір при побитю церкви подяку висказую. Додати також мушу, що кромі реставрациї Церкви, побито дах на школї ґонтами, та вставлено нову підлогу в школї. Великий вправдї був тягар на оден рік, але Господь допоміг.

Перегляд полїтичний.

Передвчера відбули ся в Празї численні збори мужів довіря лїберального нїмецкого сторонництва в Чехії. На збори прибуло також богато послів соймових і до Ради державної, богато бурмістрів, повітових маршалків, представителів нїмецких селян. Зборам проводив пос. Шлезінґер. По короткій нарадї ухвалено видати виборчу відозву до нїмецкого народу Чехії, в котрій піднесено, що Нїмцї чеські стоять і дальше при основній гадцї віденьских пунктаций з 1890 р., будуть боронити своїх прав і хоч не суть противні оправданим бажаням Чехів, то однако з цїлою силою будуть виступати против ческого права державного. Вкінци домагає ся резолюция, щоби нїмецко-ческі посли при відновленю угоди з Угорщиною боронили безуслівно інтересів нїмецкого народу, щоби старали ся о розширене виборчого права, причім однакож має бути задержаний дотеперішний полїтичний стан посїданя міщан і селян нїмецких, щоби опирали ся всяким реакцийним змаганям на поли шкільництва і щоби стояли в обоp онї конституциї і прав австрийского парляменту.

Після послїдних донесень панує в цїлій турецкій державі заколот. Забуреня і ріжні повтаряють ся кождого майже дня; Турки нападають на Вірмен, а ті з своєї сторони непо-

---

— Не знаю!

— Побачимо. Випєте тимчасом склянку пива?

— Ну, як вже хочете, що дати — то кватирка горівки була би менї милїйша. Я вже так тої пори, коли Наполеон —

Ганишак насадив на ніс скла і отворив письмо. Чим дальше читав, тим більше червонїв на лици. І не диво. Читає що слїдує:

Громадскому начальникови в Мезирцї!

Доходять нас вісти, що дочка начальника, якась Марися, без сумніву задля недостачі доброго виховання і поученя о тім, що пристоїть а що не пристоїть, кидає очима з бідного вершка Мезирки на красну долину в Пословичах, та що іменно хоче до себе приманити і привабити пана сина бурмістра в Пословичах. Поручає ся начальникови, щоби уважав в тім взглядї на згадану дочку свою Марисю і вкоротив всякі такі і подібні сьмілі забаганки єї, бо инакше були би ми примушені самі виступити і зробити потрібний лад!

В Пословичах.

Матій Вавра в. р.
бурмістр громади Послович.

Ганишак зі злости затупотів ногами і зминяв лист Ваври до непізнаня. Відтак нараз голосно засьміяв ся.

— Ха, ха, ха! той надутий бовван, той блазен!

— Прошу не обиджати, пане начальнику — то наш пан бурмістр! — крикнув Фльориян, як вірний слуга свого пана.

— Той хвалько! — сьміяв ся Ганишак дальше. — Моя Марися кидає очима на Вавру, нї, то сьвіт такого не видав! Що він собі гадає, таж она ще не одуріла! Жінко, жінко!

Але жінка спала десь в кухни.

— Нї, то знамените! — говорив до себе дальше Ганишак. — Але пожди, я тобі покажу по чому локоть. Почекайте на відповідь, Фльориянe!

І витягнув зі стола папір, перо і чорнило, розвинув помятий Вавровий лист, сїв і заглядаючи часто і пильно до Ваврового листа написав великими буквами отсе:

Громадскому начальникови в Пословичах.

Доносить ся начальникови, що чув якісь глупі сплетнї і що без сумніву задля недостачі доброго виховання і поученя о тім, що пристоїть а що не пристоїть, позваляє собі тих сплетень уживати на те, щоби при їх помочи показати свою гордовитість і грубість. Каже ся єму цїлком побажно, що хорошій дочцї Мезирецкого бурмістра анї не приснила ся пословицка долина і що особливо на сина начальникового якогось Йосифа анї не погадала, тим більше, що вже в будучу недїлю в парохіяльній церкві в Пословичах буде мати першу оповідь з паном Мартином Флїнтою, властителем посїлости в Забродах. О чім начальника повідомляє ся з тою увагою, щоби на будуче полишив писати грубі відозви, бо инакше мусїли би ми самі виступити і зробити потрібний лад.

В Мезирцї.

Вартоломей Ганишак в. р.
бурмістр громади Мезирецкої.

— Так! — сьміяв ся відтак вдоволений — то дайте свому бурмістрови, Фльориянe; буде тїшити ся!

— Дай Боже. Оставайте з Богом!

— Надутий дурак! — гадав собі Ганишак проходжуючи ся по комнатї. — Як о тім довідають ся жінка і Марися!... Але як раз вї, не скажу їм того, особливо Мариси нї. Жінка, ну она буде сьміяти ся, але Марися могла би встидати ся, що о нїй вигадали в Пословичах такі погані річи, немов би она — нї, того сьвіт не видав!...

Одно бідне, цїлком невинне боже сотворінє потерпіло за цїлу тоту історию. Вавра так розлютив ся Ганишаковим письмом, що вибіг на двір і розтратував там гуску, що сама влїзла до малої калужі, щоби там охолодити ся.

— Така голота! Не має то цїлого маєтку тілько, кілько я беру з собою як іду лиш так собі на пиво, а важить ся так зухвально писати!

— Однако з иншого боку успокоїв єго Ганишаків лист. Але не цїлком тому вірив.

— Жінко! — відозвав ся — піду на приходство і дай на службу Божу за небіжчика вітця; при тій нагодї спитай пан-отця, як стоїть річ з тими оповідями. Іди ти — менї то не пристоїть.

Жінка принесла потверджене Ганишакових слів і Вавра був вже цїлком спокійний.

— Буде мати оповідь з иншим, а той наш Йосиф хоче єї силоміцю брати. Чому нї, тота жеброта на Мезирцї пристала би на то. Але Йосиф не сьміє.... Менї здає ся, що має преці о много більше! Але єму отворять ся очи, коли почує в недїлю з проповідницї — витверезіє і буде добре!

І якось злобно усьміхав ся поглядаючи при обідї на сина, котрий тепер був заедно

коять Турків. Побоюють ся загальної ворохобні в Вірменії і на Лїбанонї. Представителї чужих держав звертають увагу Порти на ті небезпечности, однако Туреччина супротив того безсильна.

Новинки.

Львів дня 29 жовтня 1895.

— Іменованя. Ц. к. висший Суд краєвий у Львові надав ведучим ґрунтові книги: Володисл. Малецкому в Жовкві, Ем. Воляньскому в Бурштинї, Йос. Смоленеви в Самборі і канцелїстови для веденя ґрунтових книг Стан. Кухарскому в Жидачеві посади ад'юнктів краєвої і міскої табулї у Львові і надав канцелїстам Мих. Щеньовскому в Самборі, Аполин. Кочерскому і Павл. Пнячкови у Львові посади ведучих ґрунтові книги, а то першому при окружнім суді в Самборі, другому при суді повітовім в Жовкві, а третому при повітовім суді в Бурштинї.

— Є. Е. п. Намістник кн. Евстахий Санґушко прибув вчера до Львова пополудневим курнєрским поїздом. На двірци повитали Є. Е. п. Намістника Віцепрезидент Намістництва п. Лїдль та начальники властий і урядів. В середу дня 30 с. м. представлять ся Є. Е. кн. Намістникови представителї властий і урядів та інституцій і корпорацій. Представленя розпічнуть ся о годинї 11 тій перед полуднем в палатї Намістництва.

— Впреосьв. Митрополит Сильвестер Сембратович прибув до Риму — як з відтам телеґрафують — дня 26 с. м. в товаристві епископа Преосьв. дра Юл. Пелеша в Перемишля і мітрата о. Фациєвича з Станїславова та з 20 крилошанами всїх трех капітул. Дня 29 с. м. прибуде проча часть рускої прогульки і возьме дня 30 с. м. участь в вечерницях устроєних на єї честь в тамошній греко-рускій колеґії. Дня 31 с. м. з нагоди 300-лїтного ювілею унії відправить Впреосьв. Митрополит Сембратович в ватиканьскій базилицї торжественне богослуженє при участи епископа перемиского і чотирох крилошан.

— Преосьв. епископ Куїловский, ослаблений значно на силах ще від посьвячення церкви в Монастериских, котрого особисто довершив, виїхав дня 19 с. м. на довший відпочинок до Ненадови над Сяном. Зі станїславівскої капітули поїхав разом з депутациєю на ювилейне торжество о. митрат Фациєвич.

— Нова стация телєґрафу буде отворена з днем 1 падолиста в Ходорові при тамошнім почтовім урядї з обмеженою службою денною.

— Про дар ради міста Стрия на Інститут сьв. Йосафата у Львові пише „Душпастир": Дня 16 жовтня отримала гр. кат. Консистория у Львові письмо слїдуючого змісту: „Ухвалою з дня 14 с. м. постановила тутешна Рада міска удїлити комітетови для обходу 300-лїтного ювілею відновленя Унії руско католицкої Церкви з сьв. Столицею Апостольскою титулом одноразового датку на заложенє у Львові Інституту сьв. Йосафата для релїгійно-морального виховання рускої молодежи шкільної квоту 300 зр. і зі взгляду на брак готївки постановила ту квоту виплатити в шістьох річних від року сего без перерви по собі біжучих ратах по 50 зр. і т. д. Маґістрат королев. міста Стрий 16 жовтня 1895. — Геттінґер". Єсть се перша рада міска, котра причинила ся до сего дїла і то так значним датком. Слушне проте й належить ся її перша подяка зі сторони комітету, а ми зі своєї сторони також слушне подамо єї яко примір до наслїдованя для других міст. О скілько знаємо розіслано до всїх міских рад, фінансових інститутів та і приватних осіб подібні відозви, а від них залежить пізнати вагу такої інституциї так для народу руского, як взагалї для добра краю нашого. Що інститут для вихування молодежи єсть потребою в теперішних часах, о сїм чейже не треба розводити ся. Порозуміла рада міска Стрия значенє єго, коби дав Бог порозуміти і прочим.

— Огнї. Від Каменки струмилової пишуть, що дня 19 с. м. около 7-ої години вечером вибух огонь в Соколові, каменецкого повіта, в домі Лейби Туртельтавба і знищив крім того дому ще 9 селяньских загород з усіми будинками і цїлим припасом збіжа. Шкода звиж 8000 зр. була в однїй части обезпечена. Причиною нещастя була неосторожність з огнем, в котрім погиб 6-лїтний син Туртельтавба.

— Холєра. Стан холєри в краю з дня 26 і 27 с. м. представляє ся в такий спосіб: В повітї борщівскім в Мушкарові і в повітї чортківскім в Скородинцях полишило ся на дальше в лїченю по однїй особі. — В повітї Каменецкім в Радехові лишили ся з попередних днїв 3 особи недужі, виздоровіла 1, остає на дальше в лїченю 2 особи. — В Перемишли лишає ся на дальше в лїченю 1 особа. — В повітї скалатскім в Мислові лишила ся 1 особа недужа, занедужала 1 і померла одна; в Тарноруді лишили ся на дальше в лїченю 3 особи. — В повітї сокальскім в Бишові лишає ся в лїченю 1 особа. — В тернопільскім повітї в Буцневі лишили ся 3 особи недужі з попередних днїв, з них 1 умерла, а остало в лїченю 2; в Лучках занедужали дві особи і остали в лїченю; в Микулинцях була 1 особа недужа, занедужала 1, виздоровіла 1, а умерла 1; в Острові лишили ся з попередних днїв 4 недужі особи, занедужали 2, померли 2, остали в лїченю 4 особи; в Тернополи остала 1 особа, занедужала 1, померла 1, остала в лїченю 1 особа; в Воли мазовецкій лишили ся на дальше в лїченю 3 особи. — В повітї теребовельскім в Малові лишили ся з попередних днїв три особи, занедужала одна, померла 1, остають на дальше в лїченю три особи. — Разом було з попередних днїв 26 осіб в лїченю, занедужало 8, виздоровіло 3, померло 7, остає в лїченю 24 осіб.

— Арештоване еміґрантів. З Берна на Моравї доносять, що дня 22 с. м. арештовано там в бюрі аґенциї Міслера з Бреми чотирнайцять осіб, а то 7 аґентів того бюра і 7 молодих мужчин, еміґрантів, з котрих шість походить з Галичини. Еміґрантів по переслуханю пущено на волю, а аґентів відставлено до карного суду.

— Важне винайденє на поли ґазового осьвітлення зробив берлиньский техник Кароль Шмід. Через се винайденє сила звичайного сьвітла ґазового стає 15 раз більша, а також заощаджує ся 40% ґазу. Річ в тім, що ґаз, поки прийде в то місце, де єго запалює ся, поперед переводить ся через судину наповнену якимсь плином, в котрім і очищує ся і набуває якихсь материй, зміцняючих силу сьвітла. Полумінь в силї 18 сьвічок коштує за годину ³/₄ крайцаря.

— Добрий „приятель". Іван Дашкевич, садівник з Яричева, прибув за справунками до Львова і упоравши ся зі всїм, забажав перед від'їздом забавити ся. Зараз в першім шинку припитав ся до него якийсь передміщанин і випиваючи в него, що єсть єго приятелем ще з давних лїт, обіцяв єго опровадити по Львові. Отже в товаристві приятеля Онуфрия розпочало ся оглядане Львова, а радше єго шинків, а скінчило ся на тім, що приятель Онуфрий упоївши Дашкевича обікрав єго до крихти і лишив на Краківскій улици, де єго над раном найшов поліциянт спячого.

— Загадочна смерть. З Ясла пишуть, що перед трема днями добуто там з ріки Яселки трупа ґімназияльного суплента Едмунда Миткевича. Тяжка невилїчима недуга імовірно пхнула єго до самоубийства, але може бути й то, що Миткевич випав з човна до води, коли хотїв лїчити ся кнайпівскою методою.

— Убийство в Чернівцях. З Черновець доносять: Минувшої недїлї вчасним ранком побачили прохожі на ул. Пумнуля перед домом ч. 4. лежачого в рові трупа мужчини; труп був цїлком нагий, а недалеко лежав ремінь, яким опоясують ся селяни. В небіжчику розпізнано 60 лїтного зарібника Георгія Білея, родом з Боровець, замешкалого постійно в Чернівцях і звістного з налогу пияньства. Після зізнаня жінки вийшов він в суботу вечером з хати і був тепло одїтий. Лучало ся нераз, що Білей вертав аж рано до дому з „забави" і тому жінка і сим разом спала спокійно. При лїкарских оглядинах виєвнено ся, що Білея задушив якийсь злочинець а відтак обдер. Се убийство — довершене в серединї міста — було причиною, що в радї міскій домагали ся радні більшого нагляду над публичною безпечностию. Убийника відкрито в особі селянина Реднюка з Роґізної і він признав ся до вини.

Телеграми.

Відень 29 жовтня. В здоровлю ґр. Таффого настало значне погіршенє.

Париж 29 жовтня. Кабінет Рібота подав ся до димісиї. Президент Фор приймив димісию кабінету.

Льондон 29 жовтня. Вісти анґлійских ґазет о договорі Росиї з Хіною викликали тут велике роз'яренє.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

немов німий і не говорив більше о нїчім нї слова.

— Що буде, Йосифе, підемо в недїлю до церкви?

— Хто?

— Ну, ти чи підеш?

— Не знаю!

— Іди лише, іди, а не забудь. Почуєш там дещо радістного — але не приходи за пізно, синку!

Иосиф положив ложку і вийшов з хати.

Фльориян Гротечек цїлком не таїв того, що бачив і чув на Мезирцї; під вечер того самого дня оповідали собі о тім вже всї дівчата, а стара Ваврова в сльозами в очах витикала Йосифови.

— Бачиш сину, що ти наробив своєю дурнотою. Вже цїле село сьміє ся, що богатий Ваврів Иосиф не міг дістати бідної Марисї Ганишаківної.

— Але він єї дістане, мамо! — відповів син поважно. І знов відходив, приходив назад і не говорив нїчого; ледве що на питане відповів яким словом.

Аж в суботу пополудни став роздумувати.

— Тату! — сказав твердим голосом, в котрім проявляла ся цїла єго сила волї — позволите, чи нї?

— А хоч би я й хотїв позволити — прецї знаєш, що з нею, чи нї?

— Всьо знаю. Але я то одним словом зміню. Хочете чи не хочете?

— Нїколи — відрізав Ваврa і відвернув ся.

— Добре, отче! Побачите, що ви на мнї помилили ся.

І не кажучи вже нї слова пішов з дому.

— Иди, іди! — кричав за ним отець. — Завтра рано отворить тобі очи пан-отець!

Було вже під вечер. Йосиф ходив задуманий довкола церкви. Доси ще не знав, як переведе свій плян — але не ломив собі над тим голови. І хочби завтра була та оповідь — то що з того? Перша оповідь то ще не вінчане, а заки до того прийде, найде ся дещо. Лише не тратити відваги!

В дверех церкви стояв старий пан-отець і саме пропускав попри себе також старого церковника, працею зломаного і нужденно виглядаючого чоловіка.

— От, щоби не забути, друже! — каже пан-отець до церковника. — Завтра маємо оповіди. Знаєте, що рука менї так трясе ся, що вже не радо пишу, а коли ви вже тілько лїт то робите, то запишіть ті оповіди до книги. Мария, дочка Вартоломея Ганишака на Мезирцї, ви-ж їх обоє знаєте, і Мартин, син небіжчика Михайла Флїнти, селянина в Забродах. Іде перша оповідь. Мартин Флїнта, син Михайла в Забродах, розумієте? А не забудете?

— О, можете спустити ся, духовний отче. Слава Ісусу!

— Слава на віки! Добраніч.

Дивна гадка прошибла голову Йосифа, коли розмова утихла. Задержав ся і трохи зблїд, але то було лише хвильку, відтак покивав головою, засьміяв ся і сказав тихо: Оно нечуване, але що з того. Буде раз щось нового. Борю ся на жите і смерть! — Дядьку! — кликнув відтак за відходячим церковником. — Дядьку, пождіть!

(Дальше буде).

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.